

Zpochybnění věrohodnosti důkazních prostředků

Zpochybněním věrohodnosti důkazních prostředků se rozumí tvrzení a pomocí důkazů prokázání takových skutečností, které vyvrací závěry soudu prvního stupně o tom, že určitý důkazní prostředek je nevěrohodný (a že proto z něj nelze při zjišťování skutkového stavu věci vycházet) nebo že je věrohodný (a že tedy je třeba na něm vybudovat zjištění skutkového stavu), popřípadě které vedou k závěru, že důkazní prostředek měl být správně z hlediska své věrohodnosti hodnocen soudem prvního stupně jinak. Zpochybnění věrohodnosti důkazních prostředků může spočívat i na takových skutečnostech, které - kdyby byly prokázány - mohou mít samy o sobě nebo ve spojení s již známými skutečnostmi jen vliv na hodnocení provedených důkazních prostředků, z nichž vychází rozhodnutí soudu prvního stupně, z hlediska jejich věrohodnosti. O zpochybnění věrohodnosti důkazního prostředku však nejde, jestliže účastník uvede v odvolání proti rozhodnutí soudu prvního stupně nebo za odvolacího řízení skutečnosti či navrhne důkazy, pomocí kterých má být skutkový stav věci zjištěn jinak, než jak ho zjistil soud prvního stupně na základě jím provedeného hodnocení důkazů.

(Rozsudek Nejvyššího soudu sp.zn. 21 Cdo 818/2003, ze dne 16.7.2003)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v právní věci žalobce A. K., zastoupeného advokátem, proti žalovanému K. P., zastoupenému advokátem, o neplatnost okamžitého zrušení pracovního poměru, vedené u Okresního soudu v Domažlicích pod sp. zn. 5 C 62/2002, o dovolání žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 6. listopadu 2002 č.j. 14 Co 562/2002-37, tak, že dovolání žalovaného zamítl.

Z odůvodnění :

Dopisem ze dne 9.4.2002 žalovaný sdělil žalobci, že s ním podle ustanovení § 53 odst.1 písm.b) zákoníku práce okamžitě zrušuje pracovní poměr. Důvod k tomuto opatření spatřoval v tom, že žalobce "má od 1.4.2002 až dosud neomluvené absence" a že žalovaný se o ukončení pracovní neschopnosti žalobce dozvěděl od jeho ošetřující lékařky MUDr. B.

Žalobce se domáhal, aby bylo určeno, že uvedené okamžité zrušení pracovního poměru je neplatné. Žalobu zdůvodnil zejména tím, že "neměl nejmenšího tušení, že mu byla ukončena pracovní neschopnost" (dozvěděl se o tom až z dopisu žalovaného), a že "pravděpodobně došlo k nějakému nedorozumění, jelikož jeho zdravotní stav mu nedovoluje žádnou soustavnou výdělečnou činnost". Záležitost ukončení jeho pracovní neschopnosti je nyní "v šetření příslušných orgánů státní správy" a žalobce má za to, že se v "žádném případě nemohlo jednat o zaviněnou absenci".

Okresní soud v Domažlicích rozsudkem ze dne 10.6.2002 č.j. 5 C 62/2002-15 žalobě vyhověl a rozhodl, že žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení 6.300,- Kč k rukám advokáta Mgr. V. F. Při svém rozhodování vycházel ze zjištění, že žalobce nevěděl o tom, že mu ze strany jeho ošetřující lékařky byla ukončena pracovní neschopnost, a že žalovaný přistoupil k okamžitému zrušení pracovního poměru na základě oznámení lékařky o skončení žalobcovy pracovní neschopnosti, a dovodil, že jednání žalobce nemůže představovat porušení pracovní kázně zvláště hrubým způsobem, pro které může být se zaměstnancem podle ustanovení § 53 odst.1 písm.b) zákoníku práce okamžitě zrušen pracovní poměr.

K odvolání žalovaného Krajský soud v Plzni rozsudkem ze dne 6.11.2002 č.j. 14 Co 562/2002-37 potvrdil rozsudek soudu prvního stupně ve výroku o určení neplatnosti okamžitého zrušení pracovního poměru, změnil jej ve výroku o náhradě nákladů řízení tak, že žalovanému uložil, aby zaplatil žalobci na této náhradě 6.150,- Kč k rukám advokáta Mgr. V. F., a rozhodl, že žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů odvolacího řízení 5.604,- Kč k rukám advokáta Mgr. V. F. Odvolací soud zdůraznil, že soud prvního stupně sice neprovedl všechny důkazy, které byly

označeny, avšak šlo o důkazy, jejichž provedení navrhl žalobce, neboť žalovaný ani po poučení podle ustanovení § 119a o.s.ř. provedení žádných důkazů v řízení před soudem prvního stupně nepožadoval. Za situace, kdy z vyjádření žalovaného při jednání před soudem prvního stupně vyplynulo "souhlasné stanovisko žalovaného v otázce neplatnosti okamžitého zrušení pracovního poměru" a kdy ke zjištění skutkového stavu věci slouží podle ustanovení § 120 odst.4 o.s.ř. i shodná tvrzení účastníků, navíc provedení důkazů navržených žalobcem nebylo potřebné. K novým skutečnostem a důkazům, které žalovaný uvedl v odvolání, nemohlo být přihlédnuto, neboť "nebyly splněny předpoklady § 205a o.s.ř.". Odvolací soud dále odmítl námitku žalovaného, že neměl při jednání u soudu prvního stupně možnost konzultace s "právním zástupcem", neboť žalovaný byl při jednání zastoupen zástupcem z řad advokátů a z obsahu protokolu o jednání nevyplývá, že by byla odmítnuta jeho žádost o přerušování jednání za účelem porady s jeho zástupcem. Rozsudek soudu prvního stupně o věci samé je za této situace správný.

Proti tomuto rozsudku odvolacího soudu podal žalovaný dovolání. Namítá, že "hlavním důvodem odvolání" proti rozsudku soudu prvního stupně byla skutečnost, že žalobce "záměrně a zcela úmyslně" nepřevzal doporučený dopis o ukončení své pracovní neschopnosti, o čemž se žalovaný dozvěděl až po vyhlášení rozsudku soudu prvního stupně, a že v tomto směru navrhoval provedení důkazu výsledkem lékařky MUDr. B. Odvolací soud proto měl - s přihlédnutím k tomu, že žalovaný v odvolání uváděl, že tvrzení žalobce nejsou pravdivá - postupovat podle ustanovení § 205a odst.1 písm.c) o.s.ř. Žalovaný dále soudům vytýká, že neměl při jednání "dostatečný prostor" dokázat, že je nepravdivé tvrzení žalobce o tom, že jeho pracovní neschopnost "vznikla z pracovního úrazu", a že žalovanému nelze přičítat k tíži, že písemně nevyzval žalobce k nástupu do zaměstnání, neboť zákoník práce mu takovou povinnost neukládá. Odvolací soud měl podle názoru žalovaného vzít v úvahu též to, že v odůvodnění rozsudku soudu prvního stupně jsou uvedeny skutečnosti, které jsou "zcela nad rámec protokolu o jednání" (v protokolu o jednání není například zaznamenán výsledek žalobce a jeho tvrzení, zatímco v odůvodnění rozsudku soudu prvního stupně se uvádí, že "žalobce tvrdí..."). Žalovaný rovněž odvolacímu soudu vytýká, že sice dovodil, že žalovaný měl možnost se poradit při jednání se svým zástupcem z řad advokátů, avšak v protokolu o jednání není uvedeno, že po skončení výslechu žalovaného "byl dán soudem časový prostor pro konzultaci právního zástupce se žalovaným", a že se při svém rozhodování opíral jen o takové "záznamy" soudu prvního stupně, na základě kterých "mohl rozhodnout tak, jak rozhodl". Žalovaný je přesvědčen, že žalobce musel použít své záznamové zařízení i během porady senátu odvolacího soudu, kdy účastníci byli mimo jednací síň, a navrhl, aby dovolací soud rozsudek odvolacího soudu zrušil a aby mu věc vrátil k dalšímu řízení.

Žalobce navrhl, aby dovolací soud dovolání žalovaného zamítl, neboť řízení před soudy obou stupňů netrpí žádnou vadou, která by mohla být důvodem nesprávného rozhodnutí ve věci samé, a oba soudy rozhodly správně i po stránce právní.

Nejvyšší soud České republiky jako soud dovolací (§ 10a o.s.ř.) po zjištění, že dovolání proti pravomocnému rozsudku odvolacího soudu bylo podáno ve lhůtě uvedené v ustanovení § 240 odst. 1 o.s.ř., se nejprve zabýval otázkou přípustnosti dovolání.

Dovoláním lze napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu, pokud to zákon připouští (§ 236 odst. 1 o.s.ř.).

Podmínky přípustnosti dovolání proti rozsudku odvolacího soudu jsou obsaženy v ustanovení § 237 o.s.ř.

Dovolání je přípustné proti rozsudku odvolacího soudu, jímž bylo změněno rozhodnutí soudu prvního stupně ve věci samé [§ 237 odst.1 písm.a) o.s.ř.] nebo jímž bylo potvrzeno rozhodnutí soudu prvního stupně, kterým soud prvního stupně rozhodl ve věci samé jinak než v dřívějším rozsudku (usnesení) proto, že byl vázán právním názorem odvolacího soudu, který dřívější rozhodnutí zrušil [§ 237 odst.1 písm.b) o.s.ř.], anebo jímž bylo potvrzeno rozhodnutí soudu prvního stupně, jestliže dovolání není přípustné podle ustanovení § 237 odst.1 písm.b) o.s.ř. a dovolací soud dospěje k závěru, že napadené rozhodnutí má ve věci samé po právní stránce zásadní význam [§ 237 odst.1 písm.c) o.s.ř.]; to neplatí ve věcech, v nichž dovoláním dotčeným výrokem bylo rozhodnuto o peněžitém plnění nepřevyšujícím 20.000,- Kč a v obchodních věcech 50.000,- Kč, přičemž se nepřihlíží k příslušenství pohledávky [§ 237 odst.2 písm.a) o.s.ř.], a ve věcech upravených zákonem o rodině, ledaže jde o rozsudek o omezení nebo zbavení rodičovské zodpovědnosti nebo pozastavení jejího výkonu, o určení (popření) rodičovství nebo o nezrušitelné osvojení [§ 237 odst.2 písm.b) o.s.ř.].

Žalovaný dovoláním napadá rozsudek odvolacího soudu ve výroku, jímž byl potvrzen rozsudek soudu prvního stupně ve věci samé. Podle ustanovení § 237 odst.1 písm.b) o.s.ř. dovolání není přípustné, a to již proto, že ve věci nebylo soudem prvního stupně vydáno rozhodnutí ve věci samé, které by bylo odvolacím soudem zrušeno. Dovolání žalobce proti rozsudku odvolacího soudu tedy může být přípustné jen při splnění předpokladů uvedených v ustanovení § 237 odst.1 písm.c) o.s.ř.

Rozhodnutí odvolacího soudu má po právní stránce zásadní význam ve smyslu ustanovení § 237 odst.1 písm.c) o.s.ř. zejména tehdy, řeší-li právní otázku, která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo která je odvolacími soudy nebo dovolacím soudem rozhodována rozdílně, nebo řeší-li právní otázku v rozporu s hmotným právem [§ 237 odst.3 o.s.ř.].

Dovolací soud je při přezkoumání rozhodnutí odvolacího soudu zásadně vázán uplatněnými dovolacími důvody (srov. § 242 odst.3 o.s.ř.); vyplývá z toho mimo jiné, že při zkoumání, zda napadené rozhodnutí odvolacího soudu má ve smyslu ustanovení § 237 odst.3 o.s.ř. ve věci samé po právní stránce zásadní právní význam, může posuzovat jen takové právní otázky, které dovolatel v dovolání označil.

Přípustnost dovolání podle ustanovení § 237 odst.1 písm.c) o.s.ř. není založena již tím, že dovolatel tvrdí, že napadené rozhodnutí odvolacího soudu má ve věci samé po právní stránce zásadní význam. Přípustnost dovolání nastává tehdy, jestliže dovolací soud za použití hledisek, příkladmo uvedených v ustanovení § 237 odst.3 o.s.ř., dospěje k závěru, že napadené rozhodnutí odvolacího soudu ve věci samé po právní stránce zásadní význam skutečně má.

Dovolatel v dovolání kromě jiných nastoluje právní otázky, zda je způsobilým odvolacím důvodem (z pohledu ustanovení § 205a o.s.ř.) skutečnost nebo důkaz, který nebyl uplatněn před soudem prvního stupně, protože se o něm účastník dozvěděl až po vyhlášení rozsudku soudu prvního stupně, a v jakých případech jde o skutečnosti nebo důkazy, jimiž má být zpochybněna věrohodnost důkazních prostředků, na nichž spočívá rozhodnutí soudu prvního stupně (§ 205a odst.1 písm.c) o.s.ř.). Uvedené právní otázky dosud nebyly v rozhodování dovolacího soudu vyřešeny. Vzhledem k tomu, že jejich posouzení bylo pro rozhodnutí projednávané věci významné (určující), představuje napadený rozsudek odvolacího soudu rozhodnutí, které má ve věci samé po právní stránce zásadní význam. Dovolací soud proto dospěl k závěru, že dovolání proti rozsudku odvolacího soudu je přípustné podle ustanovení § 237 odst.1 písm.c) o.s.ř.

Po přezkoumání rozsudku odvolacího soudu ve smyslu ustanovení § 242 o.s.ř., které provedl bez jednání (§ 243a odst. 1 věta první o.s.ř.), Nejvyšší soud ČR dospěl k závěru, že dovolání není opodstatněné.

V projednávané věci - jak vyplývá z obsahu spisu - se žalobce domáhal, aby bylo určeno, že je neplatné okamžité zrušení pracovního poměru, které mu dal žalovaný dopisem ze dne 9.4.2002 podle ustanovení § 53 odst.1 písm.b) zákoníku práce. Žalovaný za řízení před soudem prvního stupně, ačkoliv měl povinnost tvrdit a prokázat, že žalobce jednáním popsaným v dopise ze dne 9.4.1992 porušil pracovní kázeň zvláště hrubým způsobem a že byly splněny i ostatní předpoklady pro okamžité zrušení pracovního poměru podle ustanovení § 53 odst.1 písm.b) zákoníku práce, neuvedl na svoji obranu žádné takové tvrzení a ani neoznačil žádný důkaz; ve svém vyjádření ve věci naopak - jak vyplývá z protokolu o jednání ze dne 10.6.2002 - vyslovil souhlas s tím, že "okamžité zrušení pracovního poměru žalobce bylo ukvapené", a "aby bylo rozhodnuto o neplatnosti", a v závěrečném návrhu (§ 119a odst.2 o.s.ř.) prostřednictvím své zástupkyně advokátky Mgr. Ing. L. J. uvedl, že "není co dodat, ale žádá, aby senát zvážil otázku náhrady nákladů řízení a rozhodl podle § 150 o.s.ř., a to s ohledem na vstřícnost žalovaného během tohoto jednání a dále s ohledem na roli, kterou v ukončení pracovní neschopnosti sehrál sám žalobce a ošetřující lékařka".

V odvolání proti rozsudku soudu prvního stupně, kterým bylo žalobě o určení neplatnosti okamžitého zrušení pracovního poměru vyhověno, žalovaný uvedl - kromě označení vad, které podle jeho názoru mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci - též řadu skutečností, které byly - ve srovnání s výsledky řízení před soudem prvního stupně - nové. Své odvolání tedy žalovaný podal - uvažováno z pohledu jeho obsahu (srov. § 41 odst.2 o.s.ř.) - z důvodů uvedených v ustanovení § 205 odst.2 písm.c) a f) o.s.ř.

Skutečnosti nebo důkazy, které nebyly uplatněny před soudem prvního stupně, jsou u odvolání proti rozsudku nebo usnesení ve věci samé - jak správně dovodil odvolací soud, neboť v posuzovaném případě nejde o věc uvedenou v ustanovení § 120 odst.2 o.s.ř. - odvolacím důvodem jen tehdy (srov. § 205a odst.1 o.s.ř.), jestliže

- a) se týkají podmínek řízení, věcné příslušnosti soudu, vyloučení soudce (přisedícího) nebo obsazení soudu;
- b) jimi má být prokázáno, že v řízení došlo k vadám, které mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci;
- c) jimi má být zpochybněna věrohodnost důkazních prostředků, na nichž spočívá rozhodnutí soudu prvního stupně;
- d) odvolatel nebyl řádně poučen podle § 119a odst.1 o.s.ř.;
- e) nastaly (vznikly) po vyhlášení (vydání) rozhodnutí soudu prvního stupně.

S názorem dovolatele, že jím v odvolání tvrzená skutečnost, že žalobce "záměrně a zcela úmyslně" nepřevzal doporučený dopis o ukončení jeho pracovní neschopnosti, o čemž se žalovaný dozvěděl (podle svého tvrzení) až po vyhlášení rozsudku soudu prvního stupně, představovala takovou skutečnost, pomocí které měla být zpochybněna věrohodnost důkazních prostředků, na nichž spočívá rozsudek soudu prvního stupně (a že tedy šlo o přípustnou novou skutečnost ve smyslu ustanovení § 205a odst.1 písm.c) o.s.ř.), nelze souhlasit.

Přípustnou z hlediska ustanovení § 205a odst.1 písm.c) o.s.ř. je jen taková skutečnost, kterou má být zpochybněn alespoň jeden z důkazních prostředků, na němž spočívá rozhodnutí soudu prvního stupně. Nepostačuje, aby uplatněná skutečnost směřovala ke zpochybnění jen tvrzení účastníka (druhé strany). Musí jít současně o takový důkazní prostředek, na němž soud prvního stupně založil své závěry o skutkovém stavu věci, neboť jen v tomto případě na něm spočívá rozhodnutí soudu prvního stupně. Důkazní prostředek, který soud prvního stupně považoval při zjišťování skutkového stavu za nerozhodný (a proto ho ani nehodnotil), netvoří, byť byl v řízení před soudem prvního stupně proveden, podklad pro rozhodnutí soudu prvního stupně, a není proto ani pojmově možné zpochybnovat jeho věrohodnost.

Hodnocení důkazů soudem je založeno na zásadě volného hodnocení důkazů; ustanovení § 132 o.s.ř. soudu předepisuje, aby důkazy hodnotil podle své úvahy, a to každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti, a aby přitom pečlivě přihlížel ke všemu, co vyšlo za řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci. Hodnocením důkazů se rozumí myšlenková činnost soudu, kterou je provedeným důkazům přisuzována hodnota závažnosti (důležitosti) pro rozhodnutí, hodnota zákonnosti a hodnota pravdivosti. Východiskem pro hodnocení důkazů z hlediska jejich pravdivosti je posouzení věrohodnosti určité zprávy získané provedením konkrétního důkazu, pro nějž je významné posouzení věrohodnosti samotného důkazního prostředku (§ 125 o.s.ř.); věrohodnost použitého důkazního prostředku soud hodnotí jednak izolovaně (z hlediska druhu důkazního prostředku a způsobu, jakým se podle zákona důkaz provádí), jednak ve srovnání se zprávami získanými provedením ostatních důkazů (z ostatních důkazních prostředků).

Zpochybněním věrohodnosti důkazních prostředků se v první řadě rozumí tvrzení a pomocí důkazů prokázání takových skutečností, které vyvrací závěry soudu prvního stupně o tom, že určitý důkazní prostředek je nevěrohodný (a že proto z něj nelze při zjišťování skutkového stavu věci vycházet) nebo že je věrohodný (a že tedy je třeba na něm vybudovat zjištění skutkového stavu), popřípadě které vedou k závěru, že důkazní prostředek měl být správně z hlediska své věrohodnosti hodnocen soudem prvního stupně jinak. Zpochybnění věrohodnosti důkazních prostředků může spočívat i na takových skutečnostech, které - kdyby byly prokázány - mohou mít samy o sobě nebo ve spojení s již známými skutečnostmi jen vliv na hodnocení provedených důkazních prostředků, z nichž vychází rozhodnutí soudu prvního stupně, z hlediska jejich věrohodnosti. Věřohodnost důkazního prostředku může být zpochybněna například tehdy, bude-li tvrzeno a prokázáno, že svědek vypovídal o věci pod vlivem návodu nebo výhrůžky (tedy "křivě"), že listina je ve skutečnosti falzifikátem apod. Nejde však o zpochybnění věrohodnosti důkazního prostředku, jestliže účastník uvede v odvolání proti rozhodnutí soudu prvního stupně nebo za odvolacího řízení skutečnosti či navrhne důkazy, pomocí kterých má být skutkový stav věci zjištěn jinak, než jak ho zjistil soud prvního stupně na základě jím provedeného hodnocení důkazů. Uvedením skutečností a označením důkazů o věci samé totiž účastník nezpochybnuje věrohodnost důkazních prostředků, ale požaduje zjištění skutkového stavu soudem jinak, než jak byl zjištěn soudem prvního stupně na základě před ním uvedených skutečností a provedených důkazů; takový postup neodpovídá požadavkům ustanovení § 205a odst.1 písm.c) o.s.ř.

Prostřednictvím tvrzení skutečnosti, že žalobce "záměrně a zcela úmyslně" nepřevzal doporučený dopis o ukončení jeho pracovní neschopnosti, v posuzovaném případě žalovaný nezpochybnoval věrohodnost důkazního prostředku, ale pravdivost tvrzení žalobce o tom, že "neměl nejmenšího tušení, že mu byla ukončena pracovní neschopnost", které v řízení před soudem prvního stupně nepopřel a z něhož při formulaci svého stanoviska k žalobě (jak je vyjádřil při jednání u soudu prvního stupně dne 10.6.2002) vycházel. Uvedená žalovaným tvrzená skutečnost směřuje k tomu, aby soud (odvolací soud) na jejím podkladě zjistil skutkový stav jinak, než jak byl zjištěn před soudem prvního stupně, a není tedy způsobilá zpochybnit žádný z důkazních prostředků, na nichž spočívá rozsudek soudu prvního stupně.

Žalovaným tvrzená skutečnost nebyla v odvolacím řízení přípustná ani podle ustanovení § 205a odst.1 písm.e) o.s.ř., neboť nenastala (nevznikla) - podle tvrzení žalovaného - až po vyhlášení rozsudku soudu prvního stupně. Jestliže se však žalovaný o ní opravdu (jak tvrdí) dozvěděl až po rozsudku soudu prvního stupně, může být důvodem k žalobě na obnovu řízení podle ustanovení § 228 odst.1 písm.a) o.s.ř., budou-li splněny i další předpoklady vyžadované tímto ustanovením. Z uvedeného vyplývá, že odvolací soud postupoval v souladu se zákonem, jestliže při rozhodování o odvolání proti rozsudku soudu prvního stupně k této skutečnosti nepřihlédl.

Důvodné nejsou ani ostatní námitky žalovaného, které uvádí v dovolání.

Názor žalovaného, že při jednání před soudy neměl "dostatečný prostor" pro uplatnění svých procesních práv a splnění svých procesních povinností, vyvrací obsah protokolu o jednání před soudem prvního stupně ze dne 10.6.2002 a protokolu o jednání před odvolacím soudem ze dne 6.11.2002, z nichž je nepochybné, že žalovaný měl možnost před soudy obou stupňů přednést svá tvrzení, vyjádřit se k věci a uvést i své závěrečné vyjádření před vyhlášením rozhodnutí.

Tvrzení žalovaného, že v odůvodnění rozsudku soudu prvního stupně jsou uvedeny skutečnosti, které jsou "zcela nad rámec protokolu o jednání", neodpovídá skutečnosti. Žalovaný totiž přehlíží, že před soudem prvního stupně nebyl proveden důkaz výpovědí žalobce (§ 131 o.s.ř.), a soud prvního stupně také v odůvodnění svého rozsudku o takovém důkazu nehovoří. Uvádí-li se v něm obsah tvrzení žalobce, pak způsobilý podklad pro takový postup netvoří jen tvrzení žalobce uvedená při jednání, ale i jeho tvrzení obsažená v žalobě.

Obdobně je tomu s výtkou odvolacímu soudu, že se při svém rozhodování opíral jen o takové "záznamy" soudu prvního stupně, za základě kterých "mohl rozhodnout tak, jak rozhodl". Odvolací soud z obsahu protokolu o jednání ze dne 10.6.2002 dovodil, že žalovaný zaujal před soudem prvního stupně "souhlasné stanovisko v otázce neplatnosti okamžitého zrušení pracovního poměru". Takovýto závěr má oporu v obsahu uvedeného protokolu, neboť z přednesů žalovaného a jeho zástupkyně advokátky Mgr. Ing. L. J. - jak je zřejmé již z výše uvedeného - nic jiného nevyplývá.

Otázkou, zda žalovaný vyzval či nevyzval žalobce k nástupu do práce, není třeba se zabývat, neboť z hlediska posouzení, zda je platné okamžité zrušení pracovního poměru ze dne 9.4.2002, je nerozhodná.

Žalovaný uvádí, že při jednání dne 10.6.2002 neměl možnost se poradit se svou zástupkyní.

Podle ustanovení § 13 odst.7 vyhlášky č. [37/1992](#) Sb., o jednacím řádu pro okresní a krajské soudy, ve znění pozdějších předpisů, účastníkům a jejich zástupcům nebo zmocněncům je třeba umožnit, aby se v průběhu soudního jednání navzájem poradili o svých stanoviscích a návrzích. Za tím účelem je možno jednání na přiměřenou dobu přerušit.

Soud je povinen - jak vyplývá z citovaného ustanovení - umožnit účastníkům a jejich zástupcům nebo zmocněncům, aby se v průběhu soudního jednání navzájem poradili o svých stanoviscích a návrzích; umožnit jim to může za samozřejmého předpokladu, že o to požádají, a na žádost účastníků (jejich zástupců nebo zmocněnců) může za tím účelem i jednání přerušit. V projednávané věci z obsahu protokolu o jednání ze dne 10.6.2002 však nevyplývá, že by žalovaný nebo jeho zástupkyně advokátka Mgr. Ing. L. J. o něco takového v průběhu jednání požádali. Nelze proto - jak správně dovodil i odvolací soud - soudu důvodně vytýkat, že by jim vzájemnou poradou o jejich stanoviscích a návrzích neumožnil.

To, že žalobce musel - podle názor žalovaného - použít své záznamové zařízení i při poradě senátu odvolacího soudu, nemá pro výsledek řízení o této věci význam, neboť - i kdyby k tomu skutečně došlo - nemohlo mít žádný vliv na správnost napadeného rozsudku odvolacího soudu.

Z uvedeného vyplývá, že rozsudek odvolacího soudu je z hlediska uplatněných dovolacích důvodů správný. Protože nebylo zjištěno, že by rozsudek odvolacího soudu byl postižen některou z vad, uvedených v ustanovení § 229 odst.1 o.s.ř., § 229 odst.2 písm.a) a b) o.s.ř. nebo v § 229 odst.3 o.s.ř. anebo jinou vadou, která by mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, Nejvyšší soud České republiky dovolání žalovaného podle ustanovení § 243b odst. 2 části věty před středníkem o.s.ř. zamítl.

© EPRAVO.CZ - Sbírnka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Promlčení, insolvence](#)
- [Nepřiměřená délka řízení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Výše výživného \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)

- [Výživné \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Započtení pohledávek \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Ušlý zisk](#)
- [Škoda vzniklá provozní činností](#)
- [Styk dítěte s osobou společensky blízkou](#)
- [Spotřebitel](#)
- [Náležitě odůvodnění jako procesní záruka \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Odměna advokáta \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)